Chemați să binecuvântăm pe cei ce ne prigonesc

Deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Matei capitolul 5 și citim versetele de la 38 la 48. *„Ați auzit că s-a zis, ‘ochi pentru ochi și dinte pentru dinte’. Dar Eu vă spun să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i, și nu-i întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Ați auzit că s-a zis, ‘să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău’. Dar Eu vă spun, iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc. Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac același lucru? Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârșit.”* Amin. Repetăm versetul 48, *„Fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârșit.”* Amin.

Este cunoscut faptul că termenul *„desăvârșit”* se referă la perfecțiune; în contextul de față, cele 10 versete sunt esențiale pentru a fi înțelese în profunzime. Ele fac parte dintr-o învățătură divină, nu terestră. Versetul 38 pare să reflecte o învățătură terestră: *„Ați auzit că s-a zis, ‘ochi pentru ochi și dinte pentru dinte’.”*

De ce ne sunt spuse aceste lucruri? Să ne concentrăm pe o învățătură specifică și să ne întrebăm: De ce ne oferă Domnul Isus aceste învățături care par a fi atât de dificile? Dacă le aplicăm, ne putem aștepta la suferință sau încercări. De ce dorește Domnul Isus să fim supuși acestor încercări? Există un scop în aceste încercări? Adică, a identificat El anumite situații prin care să fim noi prigoniți, și acesta este scopul Lui? Sau aceste învățături simbolizează ceva mai profund?

Să reflectăm cu atenție asupra motivului pentru care Domnul Isus ne oferă aceste învățături și care este scopul lor. Vom consulta și Evanghelia după Ioan, capitolul 3, și să ne concentrăm asupra versetului 12, care spune: *„Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?”*

Domnul Isus ne-a vorbit în Evanghelia după Matei, capitolul 5, despre lucrurile cerești, care sunt fundamentale în Împărăția lui Dumnezeu. O persoană care accesează Împărăția lui Dumnezeu, care o vede și care intră în ea, trebuie să trăiască conform acestor învățături.

Concluzia acestui capitol este exprimată prin cuvintele: *„Voi fiți dar ca Tatăl vostru, voi fiți așa cum este El”* în ceruri, după cum ne învață rugăciunea Tatălui nostru, care este o rugăciune simplă: *„Facă-se voia Ta, cum se face în cer, așa să se facă și pe Pământ.”*

În cer nu există împotrivire, nu-i așa? Noi devenim cetățeni ai cerurilor prin nașterea din nou, când toate lucrurile se fac noi. Nu ne mai împotrivim, eliminăm din noi acest instinct de împotrivire, dar totuși trăim pe pământ printre oamenii acestui pământ.

Și cum sunt acești oameni? Sunt oameni cerești sau sunt oameni pământești? Ei bine, noi deja avem caracter ceresc. Toate lucrurile s-au făcut noi, și pentru asta trebuie să trăim în acest fel, ca să fim ca Tatăl nostru. Și păgânii iubesc, și vameșii iubesc, dar pe cine iubesc ei? Pe cei care îi iubesc pe ei. Și aplică regula *„ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”*. Dar noi nu trebuie să fim așa. Noi trebuie să iubim și pe cei ce ne urăsc. Pentru că noi nu mai iubim după regulile lumii. Când cineva ne face rău, ne vine să iubim în mod firesc? Nu. Dar suntem chemați să iubim. Pentru că în Împărăția lui Dumnezeu, ce predomina? Răul? Ura? Răutatea? Sau iubirea? Doar iubirea există.

Să ne oprim la învățătura din versetul 44 pentru a înțelege de ce trebuie să facem aceste lucruri. *Matei 5:44*, unde Domnul Isus, în versetul anterior, 43, face o paralelă între ceea ce s-a zis în trecut și ceea ce trebuie să facem acum: *„Ați auzit că s-a zis să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.”*

Mulți dintre voi poate cunoașteți Biblia destul de bine și vă amintiți momentul când David, înainte de a părăsi această lume, i-a lăsat fiului său Solomon anumite instrucțiuni. Printre acestea, i-a cerut să nu uite de Șimei și de Ioab. Se poate pune întrebarea dacă în aceste cereri ale lui David a fost vorba de iubire sau de aplicarea principiului *„ochi pentru ochi”*. Ce a făcut Șimei?

Deși nu a comis nicio faptă împotriva lui David, l-a blestemat, numindu-l *„om al sângelui, om rău”*. Ce sentimente a avut David în inima sa? A urmat el Legea Domnului Isus sau Legea Vechiului Testament? Domnul Isus a venit să schimbe învățăturile, să ne îndemne să adoptăm *„îmbrăcămintea dragostei”* și să ne transforme natura. În Vechiul Testament se spunea *„să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău”*, dar Domnul Isus ne-a învățat altceva.

Ce se întâmplă în lumea de astăzi? Oamenii își iubesc aproapele, familia, copiii și sunt gata să-și dea viața pentru ei, dar cum stau lucrurile cu vrăjmașii? De obicei, vrăjmașii sunt urâți, iar din această ură rezultă crime și alte rele. Domnul Isus ne-a îndemnat să ne schimbăm gândirea să înlocuim lucrurile seculare cu *„lucruri cerești”*, pentru că în cer nu există principiile pământești. Ce s-ar întâmpla dacă eu, Petru, aș ajunge în Împărăția lui Dumnezeu și aș aplica regula *„ochi pentru ochi”*? Domnul Isus ne-a învățat să iubim pe vrăjmașii noștri.

Nu este ușor să iubim nici măcar pe aproapele nostru, adesea ne este greu să iubim chiar și pe cei din propria casă. Totuși, Domnul Isus ne-a spus: *„iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”*. Prin aceasta devenim fii ai Tatălui.

Dacă nu urmăm aceste învățături, nu putem fi considerați adevărați fii ai Lui. Dumnezeu știa că Fiul Său va fi omorât și totuși l-a trimis pe Pământ. Când Fiul Său, Domnul Isus, a fost răstignit, nu a cerut răzbunare, ci a rostit cuvintele: *„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”*. Este o mare

onoare ca Domnul Isus să se roage pentru mine și să-i ceară Tatălui, în ceruri, să mă ierte. *„Iartă-l pe Petru”*, ar putea spune Domnul Isus.

Se pune întrebarea: Îl ascultă Dumnezeu pe Domnul Isus, sau nu? Răspunsul este că Domnul Isus a fost ascultat datorită evlaviei Sale și ne îndeamnă să urmăm același drum. *„Binecuvântați pe cei ce vă blestemă.”* Aceasta este învățătura pe care ne oprim să o studiem, să înțelegem ce înseamnă să binecuvântăm pe cineva.

Vom explora mai întâi textele biblice pentru a vedea dacă apostolii au perpetuat această învățătură, dacă și noi suntem îndemnați să facem la fel, și apoi să înțelegem ce înseamnă binecuvântarea și blestemul. Blestemul poate fi înlocuit cu alte expresii precum vorbire de rău sau defăimare. Când Balac l-a chemat pe Balaam, i-a cerut să defăimeze, să vorbească de rău, să spună lucruri rele despre poporul lui Israel, având un anumit scop în minte.

Să ne îndreptăm atenția către Epistola către Romani pentru a citi despre binecuvântare și să ne autoevalueze poziția. Dorim să binecuvântăm, deoarece cei ce binecuvântează sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu. Dar cei ce blestemă, pot fi ei fii ai lui Dumnezeu? *„Binecuvântați, nu blestemați”* este principiul opus blestemului.

Romanii 12:14-21* Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc. Binecuvântați și nu blestemați,* este un standard foarte înalt. Nu suntem chemați să binecuvântăm doar pe cei din casa noastră, ci și pe cei ce ne prigonesc. Acolo este provocarea. În situațiile în care suntem prigoniți, batjocoriți, vorbiți de rău, acolo suntem îndemnați să binecuvântăm.

Poate fi dificil să binecuvântezi când simți că ești nedreptățit, când ești ispitit să vorbești despre răul care ți se face. Dar Dumnezeu ne cheamă să binecuvântăm chiar și în acele momente. *„Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc. Binecuvântați și nu blestemați.”* Aceasta este învățătura Domnului Isus pe care trebuie să o avem mereu în minte.

Ne este adesea tentant să judecăm pe cel ce ne prigonește, iar apoi ne amintim cuvintele: *„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.”* Chiar și în momentele când simțim nevoia să osândim, trebuie să ne reamintim un alt avertisment: *„Nu osândiți, ca să nu fiți osândiți”*. Când vine vorba de osândire, să ne gândim la procesul unei instanțe: înainte de a osândi, judecătorul analizează cazul, îl judecă, apoi, dacă este cazul, pronunță o sentință, de exemplu, trei ani de închisoare.

Noi, în viața de zi cu zi, nu avem autoritatea unui judecător instituțional, ci suntem mai degrabă judecători fără ștampilă. Nu putem trimite pe cineva la închisoare în sensul literal, dar oare nu îl putem trimite într-o *„închisoare”* metaforică prin blestem sau defăimare?

De exemplu, Balac a dorit să blesteme poporul lui Dumnezeu, folosindu-se de Balaam. Scopul era să îl facă pe Dumnezeu să respingă poporul Său. În mod similar, acuzatorul nostru, Satan, încearcă să ne defăimeze în fața lui Dumnezeu, arătându-I greșelile noastre, în speranța că Dumnezeu ne va respinge. Dacă planurile lui Balac de a distruge poporul evreu ar fi reușit, profețiile cu privire la Domnul Isus nu s-ar fi împlinit, ceea ce era scopul final al Satanei: să împiedice împlinirea planului lui Dumnezeu.

Suntem noi chemați să fim ca Satan, să zădărnicim planul lui Dumnezeu față de aproapele nostru? Apropiații noștri nu sunt doar prietenii, ci și dușmanii. Toți au nevoie de mântuire, chiar și vrăjmașul nostru. Dumnezeu a iubit pe toți oamenii, așa cum spune Scriptura: *„A dat pe Fiul Său *pentru câți? *Pentru toți.”* Dacă dorim ca unii să se ducă în iad, al cărui plan îl împlinim? Să fim conștienți că în spatele acțiunilor noastre poate fi altcineva, și Domnul ne cheamă să fim foarte atenți.

Este dificil să binecuvântezi pe cineva care te bârfește, nu-i așa? Este foarte greu, pentru că nu pare să existe niciun motiv să faci asta, în afara Cuvântului lui Dumnezeu, care ne îndeamnă să iubim și să binecuvântăm chiar și pe cei care ne fac rău. El te îndeamnă să îl binecuvântezi acum. *„Doamne, dar nu pot. Uite ce mi-a făcut. Nu pot. Mă vorbește de rău, mă bârfește, îmi face tot felul de lucruri rele.”*

Versetul 17 spune: *„Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, atât cât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii. Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu. Căci este scris: ‘Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti’, zice Domnul.”* În consecință, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci făcând astfel, vei îngrămădi cărbuni pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine. Amin.

Să ne amintim de cele șapte biserici din Apocalipsa, care sunt îndemnate la sfârșit să biruie răul prin bine. Cum a biruit Domnul Isus? A biruit răul prin bine. El a binecuvântat chiar și pe cruce. Balac l-a chemat pe Balaam să ceară să-L ierte Dumnezeu pe poporul său, sau să-l pedepsească? Există o diferență mare, nu-i așa? *„Nu întoarce nimănui rău pentru rău.”* Nu-i face rău. Să nu cădem în ispita de a face rău, ci să răsplătim cu bine.

Cum ar trebui să fie inima noastră, dacă suntem în Împărăția lui Dumnezeu? Cu ură sau cu bunătate? Dumnezeu este plin de bunătate. Știm că El dă ploaie și peste cei răi și peste cei buni. Dacă ar practica strict dreptatea, cei răi nu ar primi ploaie. *„Uitei, că grâul lui nu s-a făcut. Nu s-a făcut pentru că el e rău.”* Așa am face pe Dumnezeu părtinitor. Dar Dumnezeu nu este așa; El dă ploaie și grâu celui rău și celui bun. Și Dumnezeu, făcând astfel, ne arată că este desăvârșit în dragoste sau perfect în dragoste.

Toți ar trebui să fim uniți în gândire, să simțim cu ceilalți, să iubim frățește, să fim miloși și smeriți. Nu ar trebui să răspundem la rău cu rău sau la insultă cu insultă, ci, dimpotrivă, să binecuvântăm, pentru că la aceasta am fost chemați, pentru a moșteni binecuvântarea. Să citim și din 1 Petru despre binecuvântare. 1 Petru, capitolul 3, citim de la versetul 8 până la versetul 14*, „Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și îmfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și să o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.”*

Dacă suntem zeloși pentru bine, cine ne poate face rău? Chiar dacă suferim pentru dreptate, suntem fericiți. Nu trebuie să ne temem sau să ne lăsăm tulburați. Amin.

Există două tipuri de oameni: cei care fac răul și cei care fac binele. Cei miloși, care iubesc și empatizează cu alții, nu răspund la rău cu rău sau la insultă cu insultă. Aceasta este învățătura Domnului Isus, așa cum este prezentată în Matei 5, și a fost asimilată de Apostolul Petru, precum și de Apostolul Pavel, care ne-a vorbit despre aceasta în Epistola către Romani. Toți apostolii au îmbrățișat învățăturile Domnului Isus.

Adesea, nu putem să răspundem cu un rău la fel de mare când cineva ne face un rău. Răul pe care îl putem face noi este să defăimăm pe cineva, să-l disprețuim, să-l umilim, să spunem lucruri rele despre el. Oamenii fac lucruri rele, nu-i așa? Și noi facem la fel. Și diavolul ne defaimă în fața lui Dumnezeu. Dacă el face asta și noi facem la fel, mai avem vreo scuză în fața lui Dumnezeu?

Suntem chemați să binecuvântăm, pentru că la aceasta am fost chemați. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. La aceasta am fost chemați: să binecuvântăm și să moștenim binecuvântarea. Ce este în Împărăție? Binecuvântarea. Toți oamenii vor binecuvânta. Trebuie să învățăm să binecuvântăm sau ne naștem cu această abilitate? Amintiți-vă din copilărie: când un alt copil ne făcea rău, cum reacționam? Îl binecuvântam?

Când eram la școală și cineva ne făcea rău, ne plângeam învățătorului sau profesorului, spunând *„Uitați ce mi-a făcut acesta.”*

Să ne referim și la Epistola lui Iacov pentru a vedea, dar acum să ne concentrăm aici. Nu răspundem la rău cu rău sau la insultă cu insultă.*„Cine își iubește viața și vrea să vadă zile bune trebuie să-și înfrâneze limba de la rău.”* Ce înțelegem prin rău în acest context? Se referă la defăimare, la blestem. *„Să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvintele înșelătoare.”* Ne întrebăm dacă cuvintele ne pot înșela. Răspunsul este afirmativ. De multe ori auzim oamenii spunând: *„Eu nu spun decât adevărul.”* Dar este important să ne oprim din bârfă, să nu mai vorbim de rău pe alții, chiar dacă credem că spunem adevărul.

Ne amintim de poporul din pustie și de faptele lor rele. În Vechiul Testament, Dumnezeu spune despre ei: *„de zece ori M-au ispitit și M-am scârbit de poporul acesta”*. Dar noi, oamenii, nu suntem chemați să judecăm. Domnul Isus întreabă: *„cine M-a pus pe mine judecător?”* Nu este ușor să ne abținem de la judecată, de la osândire și defăimare, care sunt produsele judecății. Suntem chemați să ne înfrânăm limba.

Când ne vine să spunem cuvinte rele despre cineva, trebuie să ne abținem. Cine vrea să vadă zile bune și iubește viața, să își înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare, să se depărteze de rău și să facă binele, să urmărească pacea. *„Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți”*, și dacă binecuvântăm, ochii Domnului sunt peste noi. Deși uneori poate părea greșit să binecuvântăm un păcătos, Scriptura ne îndeamnă să facem acest lucru: *„Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.”*

Dacă dorim ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile, trebuie să luăm în considerare cum ne comportăm: defăimând sau binecuvântând. În Împărăția lui Dumnezeu, suntem îndemnați să binecuvântăm, chiar dacă asta înseamnă să suferim pentru că trăim în neprihănire. *„Să nu

avem teamă de ei și să nu ne tulburăm.”*

În Epistola către Romani, citim despre importanța de a trăi în neprihănire și de a nu ne lăsa conduși de frică sau tulburare. Învățăm să binecuvântăm și să ne rugăm, știind că Dumnezeu este atent la rugăciunile noastre.

Capitolul 12 ne învață: *„Nu vă răzbunați singuri, răzbunarea este a Mea.”* Este datoria noastră să ne îndeplinim partea, care este să *„Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc; faceți bine celor ce vă urăsc.”* În cazul în care vrăjmașul nostru suferă de foame, nu trebuie să ne bucurăm de suferința lui, ci să ne îndeplinim rolul, care poate părea ciudat în ochii lumii, dar este conform cu principiile Împărăției lui Dumnezeu, Împărăția dragostei Fiului Său.

În 1 Corinteni, apostolul Pavel descrie experiențele sale în capitolul 4, începând cu versetul 11, pe pagina: *„Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre. Când suntem ocărâți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm.” *Amin. Pavel nu minte, ci demonstrează că practică Cuvântul lui Dumnezeu, fiind chemat să binecuvânteze în momentele de ocără, să răbde în prigoană și să se roage pentru cei care îl vorbesc de rău, nu să ceară răzbunare, ci iertare pentru ei.

Martirul Ștefan, descris în Faptele Apostolilor, capitolul 7, versetul 57, este un alt exemplu de urmare a învățăturilor Domnului Isus. În momentele sale finale, în timp ce era lapidat, Ștefan se roagă: *„Doamne Isuse, primește Duhul meu”*, și apoi, îngenunchiat, strigă: *„Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta”*, murind cu aceste cuvinte pe buze. În inima lui Ștefan nu era ură sau răutate, ci bunătate și iertare, urmând exemplul Domnului Isus, pe care noi de asemenea suntem chemați să-L urmăm.

În Evanghelia după Luca, capitolul 23, ni se oferă o lecție importantă pe care toți, inclusiv eu și voi, ar trebui să o învățăm. Este esențial să fim mereu vigilenți și să ne abținem de la vorbele rele și de la cuvintele înșelătoare. De multe ori, ne considerăm pe noi înșine îndreptățiți și suntem tentați să credem că putem vorbi în numele lui Dumnezeu, chiar să afirmăm că Dumnezeu a blestemat. Dar trebuie să ne întrebăm: cine este Dumnezeu și cine suntem noi? Dumnezeu dorește să ne transformăm dupa imaginea Sa, dar pentru a ajunge la acest nivel, trebuie mai întâi să ne străduim să fim ca El. Și dacă ne referim la Domnul Isus, trebuie să recunoaștem că El nu a fost cel care a răstignit.

În Luca capitolul 23, citim de la versetul 32 până la versetul 34: *„Împreună cu El duceau și pe doi făcători de rele care trebuiau omorâți împreună cu Isus. Când au ajuns la locul numit Capătâna, l-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele, unul la dreapta și altul la stânga. Isus zicea: ‘Tată, iartă-i, că nu știu ce fac.’”* Amin. *„Tată, iartă-i, că nu știu ce fac.”* În aceste cuvinte, Domnul Isus evidențiază o realitate dureroasă: cei care L-au răstignit au ucis adevărul și au preferat să păstreze un tâlhar. Cu toate acestea, Domnul Isus a ales să se roage pentru ei, să mijlocească în favoarea lor.

Această atitudine ar trebui să fie un exemplu pentru noi toți. Este bine cunoscut că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși, și acest lucru se datorează faptului că puțini aleg să binecuvânteze. Ar trebui să ne străduim să binecuvântăm întotdeauna, chiar și atunci când suntem ocărâți sau prigoniți, deoarece acestea reprezintă apogeul răului care ne este făcut. În aceste momente, ne aflăm în fața unui maxim al suferinței, așa cum s-a întâmplat cu martirii creștini. Ștefan, de exemplu, a avut același duh ca Domnul Isus, rostind cuvintele: *„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.”* Acesta este un model de desăvârșire, așa cum ni se spune: *„să fiți desăvârșiți.”*

Înainte de a discuta mai detaliat despre binecuvântare, este important să înțelegem și opusul acesteia, defăimarea sau blestemul, și să vedem care sunt consecințele pentru cei care defăimează. Să ne îndreptăm atenția către 1 Corinteni, capitolul 5, pentru a înțelege cine face parte din Împărăția lui Dumnezeu și cine este exclus. Acesta nu este un subiect de luat în glumă, ci unul de o importanță majoră.

În 1 Corinteni, capitolul 5, citim versetele 9 și 13: *„V-am scris în epistola mea să nu aveți nicio legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli. Că atunci ar trebui să ieșiți din lume.”* Aceste versete ne îndeamnă să ne distanțăm de comportamentele imorale și să ne păstrăm integritatea spirituală. V-am informat anterior că nu trebuie să întrețineți relații cu cineva care, deși se autointitulează frate, se comportă în mod imoral, fiind curvar, lacom, idolatru, defăimător, bețiv sau hrăpăreț. Cu o persoană de acest fel nu ar trebui să luați masa. În realitate, nu este responsabilitatea mea să judec pe cei din afara comunității noastre. Nu este oare rolul vostru să evaluați pe cei din interior? În ceea ce privește pe cei din exterior, Dumnezeu îi va judeca. Prin urmare, eliminați din mijlocul vostru pe cel rău. Amin.

Acest *„răul acela”* se referă la diverse tipuri de comportamente inacceptabile, printre care se numără și defăimarea. Defăimătorul este cel care vorbește rău despre alții, crezând că face un bine dezvăluind adevărul. El spune: *„Uite ce-a făcut vecinul, uite ce-a făcut X, uite ce face guvernul, uite ce face primăria, uite ce face primarul, uite ce face președintele.”* Dar oare sunt defăimătorii iubiți de Dumnezeu? Îi acceptă El în Împărăția Sa? Nu, nu-i așa? Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să renunțăm la păcate. Dumnezeu a trecut cu vederea păcatele din timpul neștiinței, dar acum poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.

Din 1 Corinteni, capitolul 6, versetele 9 și 10, citim: *„Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici defăimătorii, nici răpitorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”* Amin. Nu este o glumă. Aceștia nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu binecuvântăm, nu binecuvântăm. Dar aici ni se spune clar că nu vom moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Este o situație foarte serioasă.

Să citim și din Tit, pentru a completa învățătura despre binecuvântare. Este dificil, deoarece oamenii din jurul nostru tind să defăimeze și să învinovățească pe aproapele lor. În Tit, captiolul 3, versetele 1-3, găsim următoarele: *„Adu-le aminte să fie supuşi stăpânirilor şi dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de

ceartă, ci cumpătaţi, plini de blândeţe faţă de toţi oamenii. Căci şi noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urâţi şi urându-ne unii pe alţii.*

Versetul 3 ne arată timpul trecut, reflectând asupra modului în care eram altădată, trăind în răutate și pizmă, vrednici de a fi urâți și urând unii pe alții. Dar ce rezultă din ură? Se naște defăimarea, judecata, osândirea. În contrast, versetul 2 ne îndeamnă: *„să nu vorbească de rău pe nimeni”*. Cuvântul *„nimeni”* include pe toată lumea, fără excepții – soția, copiii, vecinul, guvernul, stăpânirile, doctorii. Trebuie să fim conștienți că defăimătorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu și să ne sprijinim reciproc în evitarea greșelilor.

Trăim printre oameni care, deși nu defăimează sau bârfesc excesiv, totuși mai rostesc câteva cuvinte răutăcioase. Proverbele ne spun că defăimarea este ca o prăjitură tentantă, care pare plăcută la gust, dar care reprezintă un pericol mare. De aceea, este esențial să ne însoțim cu oameni duhovnicești care nu se dedau acestor practici, nu cu cei lumești care defăimează la fiecare pas. *„Nu vă însoțiți”*, ni se spune, pentru a evita mânia lui Dumnezeu.

Vorbele deșarte includ și defăimarea, fiind nefolositoare. În Epistola lui Iacov, capitolul 3, se caută o definiție clară a defăimării și a gravității acesteia în ochii lui Dumnezeu. Este îndemnată evitarea defăimării și căutarea Împărăției lui Dumnezeu, unde se găsește binecuvântarea. Citând de la versetul 2 pentru a clarifica: *„Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul.” *Ne amintim că, așa cum am citit în epistola lui Petru, trebuie să ne înfrânăm limba și buzele de la cuvinte înșelătoare. Înfrânarea este o roadă importantă a Duhului. Este esențial să lucrăm la acest aspect, căci, după cum spune Scriptura, *„Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit”*. Greșelile în vorbire pot duce la defăimare, iar noi suntem chemați la binecuvântare. De exemplu, *„dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul”*. La fel, *„iată și corăbiile cât de mari sunt și măcar că sunt mânate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmăților”*.

Limba este un mic mădular, dar *„se fălește cu lucruri mari”*. *„Iată un foc mic ce pădure mare aprinde”*; limba este un foc, o lume de nelegiuri, care *„întinează tot trupul și aprinde roata vieții când este aprinsă de focul gheenei”*. Deși *„toate soile de fiare, de păsări, de cărătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc”*, limba nu poate fi îmblânzită de niciun om. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, *„plină de otravă de moarte”*. *„Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu”*. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa, frații mei. *„Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?”*

„Frații mei, poate oare un smochin să facă măsline sau o viță să facă smochine? Apa sărată nu poate da apă dulce”. Acest lucru ne scoate în evidență că nu putem să binecuvântăm și în același timp să nu ne stăpânim. Dumnezeu doar binecuvântează, iar ce este din partea lui Dumnezeu doar binecuvântează. Deci, dacă ne-a chemat la binecuvântare, binecuvântați, nu blestemați, ca să moștenim binecuvântarea, căci și la aceasta am fost chemați; deci din noi

trebuie să iasă numai binecuvântarea, să ne ajute Domnul”

Și dacă cineva cade într-o greșeală, noi, cei duhovnicești, trebuie să-l *„ridicăm cu duhul blândeții”*, având grijă să nu cădem și noi. Trebuie să fim conștienți că, în loc să binecuvântăm, uneori bârfim. Spunem o vorbă acolo, răutăcioasă la adresa cuiva. Citind de la *capitolul 4, versetul 11*: *„Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților. Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbește de rău legea sau judecă legea. Și dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legei, ci judecător. Unul singur este dătătorul și judecătorul legii, acela care are putere să mântuiască și să piardă, dar tu, cine ești de judeci pe aproapele tău?”* Cine ești tu? Ești oare dătătorul Legii? Ai tu puterea să hotărăști cum trebuie să fie lucrurile? Sau aceasta este prerogativa lui Dumnezeu? Vedeți? *„Nu vă răzbunați singuri, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu, căci este scris: ‘A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul.’”* Lăsați deci pe Dumnezeu să se răzbune. Sper că acest mesaj a fost înțeles clar.

În continuare, să mergem mai departe, dar să ne oprim puțin pentru a merge în Vechiul Testament și a discuta despre binecuvântare, pentru a înțelege ce înseamnă să binecuvântezi, deoarece s-ar putea să avem confuzii și în această privință. Când ne gândim să binecuvântăm, adesea nu știm să spunem altceva decât *„Dumnezeu să-L binecuvânteze”*. Dar este mai mult de atât. Noi înșine trebuie să binecuvântăm pe alții, nu să cerem ca Dumnezeu să o facă. Dumnezeu este, desigur, foarte bun. Dar și noi trebuie să binecuvântăm.

Haideți să citim în cartea Numeri, pentru prima dată. Vom citi în Numeri*, la capitolul 6, versetul 22*. Titlul este *binecuvântarea*, și o vom citi de la versetul 22 până la 27. *„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ‘Vorbește lui Aaron și fiilor lui și spune-le: Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel și să le ziceți: Domnul să te binecuvânteze și să te păzească. Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să se îndure de tine. Domnul să-și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea.’ Astfel să pună numele Meu peste copiii lui Israel și Eu îi voi binecuvânta.”* Amin.

Apare și expresia *„Domnul să te binecuvânteze”*, când exprimăm o dorință sinceră din inimă. *„Domnul să te binecuvânteze și să te păzească.”* Este oare important ca Dumnezeu să ne păzească? Este foarte important. *„Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să se îndure de tine.” *Există o binecuvântare aici. Rugăciunea lui Ștefan și a Domnului Isus a fost ca Dumnezeu să se îndure de acești oameni care îi iau viața. S-a îndurat Dumnezeu de Saul, sau nu? Saul era acolo și era părtaș la moartea lui Ștefan. Și Saul a devenit unul dintre cei mai mari apostoli ai Domnului, apostolul neamurilor. Dumnezeu s-a îndurat, pentru că Ștefan s-a rugat pentru el. Aș putea spune: *„Domnul să-și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea.”* Acesta este un model de binecuvântare.

Haideți să mai citim, tot din Numeri. De la capitolul 23, începând cu versetul 7 până la 8. Balaam și-a exprimat prorocia și a zis: *„Balac m-a adus din Aram, din Mesopotamia. Împăratul Moabului m-a chemat din munții răsăritului, zicându-mi, ‘Vino și blestemă pe Iacov, vino și defăimează pe Israel.’ Cum să blestem eu pe Cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defăimez eu pe Cel ce nu-l defăimează Domnul?”* Atenție, este vorba de Balaam. Balaam afirmă că nu poate vorbi împotriva voinței lui Dumnezeu. Și aici Balaam dă dovadă de credință față de Dumnezeu. Cum ar trebui să spunem noi? *„Cum să defăimez eu dacă Dumnezeu nu

defăimează? Cum? Dacă Dumnezeu nu defăimează, fiți desăvârșiți, cum și Tatăl vostru este desăvârșit."* Binecuvântați ca să fiți fii ai binecuvântării Tatălui vostru. *„Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blesteamă Dumnezeu? Cum să defăimez eu pe cel ce nu-l defăimează Domnul?"*

Și acum rostește o binecuvântare. Să ne gândim și noi la această binecuvântare. *„Îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălțimea dealurilor, este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri. Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel? O, de a-și muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor."* Amin. Este o binecuvântare sau nu? Balaam binecuvântează, este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri. *„O, de a-și muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor."*

Citim de la versetul 11 și 12: Balac a zis lui Balaam, *„Ce mi-ai făcut? Te-am luat să blestemi pe vrăjmașul meu și iată că tu l-ai binecuvântat." *El a răspuns si* a zis:* „Nu trebuie oare să spun ceea-mi pune Domnul în gură? Nouă, ce ne pune Domnul în gură? Binecuvântarea este pusă de Duhul Sfânt, care trebuie să locuiască în noi; El este destinat doar pentru binecuvântare, nu pentru blestem. El nu ne permite să blestemăm sau să defăimăm. Totuși, aici avem de-a face și cu blestem și cu defăimare. După ce l-a binecuvântat, așa cum l-a binecuvântat, Balac îi spune: *„Te-am luat să blestemi pe vrăjmașul meu"*, și vă aduceți aminte ce se zice în vechime, ați auzit că s-a zis: *„să urăști pe vrășmașul tău"*. Balac nu făcea o distincție clară. Israel era vrășmașul lui Balac, și Balam binecuvânta.

Haideti să mai citim tot din Numeri, de la versetul 20, capitolul 23: *„Iată că am primit poruncă să-l binecuvântez; da, El a binecuvântat și eu nu pot întoarce. El nu vede nicio fărădelege în Iacov, nu vede nicio răutate în Israel. Domnul Dumnezeului este cu el, și El este împăratul lui, veselia lui. Dumnezeu i-a scos din Egipt, puterea Lui este pentru el ca a bivolului, descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, nici vrăjitoria împotriva lui Israel. Acum se poate spune despre Iacov și Israel: 'Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu'. Amin."* El a binecuvântat și eu nu pot întoarce.

Și un lucru foarte interesant pe care-l citim aici este că Dumnezeu nu vede nicio fărădelege în Iacov, nu vede nicio răutate în Israel. Dacă citim și în Vechiul Testament, ne întrebăm: vedea sau nu vedea Dumnezeu? Păi, parcă vedea. Dar când era vorba ca Dumnezeu să judece poporul, nu era treaba neamurilor să se amestece în ceea ce face Dumnezeu cu poporul său, nu-i așa? Era treaba neamurilor sau nu? Copiii noștri au și ei probleme în casa noastră, nu-i așa? Au. Dar când sunt în exterior, rămân copiii noștri, nu devin dușmanii noștri.

Mai citesc din 24 tot despre binecuvântare, ca să înțelegem cum arată binecuvântarea. Ce trebuie să spunem când binecuvântăm. Nu doar *Dumnezeu să te binecuvânteze*. Citim de la versetul 5, capitolul 24: *„Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape."* Amin.

E frumos, nu-i așa? E frumos, așa ca să-l binecuvântezi. *Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove, locuințele tale, Israele.* Domnul să-și arate îndurarea peste casa ta, Domnul să te întărească.

Ochii Lui să privească asupra ta.

Binecuvântarea lui Dumnezeu este ceva extraordinar, iar în Deuteronom, capitolul 28, ni se arată ce se întâmplă când Dumnezeu binecuvântează. Este important să cerem binecuvântarea Lui, pentru că atunci când Dumnezeu binecuvântează, urmează lucruri minunate. Versetul 1 ne spune: *„Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul Dumnezeul tău îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ.”*

Acesta este începutul unei serii de binecuvântări care vor veni peste cel care ascultă de glasul Domnului. Vei fi binecuvântat în cetate și la câmp, rodul pântecului tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, coșul și aluatul tău, toate acestea vor fi binecuvântate. Domnul îți va da biruință asupra vrăjmașilor tăi, care vor fugi dinaintea ta. Binecuvântarea va fi cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Domnul te va copleși cu bunătăți și va deschide comoara Lui cea bună, cerul, pentru a trimite ploaie la vreme și va binecuvânta tot lucrul mâinilor tale. Vei da împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua împrumut. Vei fi cap, nu coadă; întotdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeu, fără a te abate de la ele. Amin.

Acestea sunt doar câteva dintre multele binecuvântări menționate. Observați că atunci când rostim *Dumnezeu să te binecuvânteze*, transmitem de fapt o dorință specifică de binecuvântare: să binecuvânteze lucrarea mâinilor tale, rodul pântecului tău, rodul turmelor tale. Această binecuvântare este prezentă atât la venirea ta, cât și la plecarea ta. Acesta este mesajul pe care îl transmitem când spunem *Domnul să te binecuvânteze*. Domnul vă va binecuvânta; toate binecuvântările lui Dumnezeu să vină peste tine.

Este important să înțelegem aceste lucruri și să ne străduim să trăim diferit față de cum am făcut-o până acum. Trebuie să ne schimbăm, pentru că suntem chemați să binecuvântăm. *Mulți chemați, puțini aleși.* Există diferite chemări: suntem chemați să fim sfinți, chemați la pacea lui Hristos și, de asemenea, chemați să suferim. Nu sunt multe chemări, dar deși mulți sunt chemați, puțini răspund.

Să cerem ajutorul Domnului să intrăm în această ascultare și să lăsăm blestemul în seama Lui Dumnezeu, căci El are puterea. El ne-a creat. Și noi să rămânem așa cum a fost Domnul Isus pe pământ: *„Cine M-a pus pe mine judecător între voi?”* El nu a osândit pe nimeni, ci a spus: *„Du-te! Nici eu nu te osândesc!”* Amintiți-vă de aceste cuvinte.

Domnul să vă ajute și pe voi, și pe mine, să trăim conform învățăturilor Domnului, să binecuvântăm. Amin.

Sursa: *Chemați să binecuvântăm pe cei ce ne prigonesc* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/chemati-sa-binecuvantam-pe-cei-ce-ne-prigonesc